

5. Szám.

mos képpel.
a: Laurie
Ára díszes
... 6 kor.

ujabb!

YVE

14. - 14.60.

ok

k számára.
Ára illusz-
... 6 kor.

mára. Irta:
iszköti. 6 K.
grény fiatal
nyok szá-
sben 6 kor.

énete

Gyarmathy
... 6 kor.

ok számára.
Meszlényi
... 6 kor.

egujabb!

tal leányok
mára. Irta:
... 5 kor.

incse

E. B. Büttner
... 6 kor.

ok számára.
Ára dísz-
... 6 kor.

kiadás!

Mózes. Ké-
a vászon-
... 6 kor.

ánykák ré-
l. Németből
Ára 3 kor.

éror-

serdültek-
igáné. Ké-
... 3 kor.

beszélések.
ta: Halden
el. Pompás
kor. 80 fill.

gy leányka
plójából.

bóné Illésy
... 4 kor.

szélések az
számára.
al. Ára fél-
... 4 K 40 f.

KIS LAP

STERKESZTI
Forgó-
bácsú

KIS LAP

FÖMÜNKATÁS.
Benedek-
Elek

LXV. kötet
26. szám.

1903. december 27-én. Ára negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér. Megjelen minden vasárnap

KARÁCSONYI ÁLOM. (Lásd a 414. lapon.)

KARÁCSONYI ÁLOM.

(Képpel a címlapon.)

*Eljött, eljött újra a Karácsony!
Jutka, Jankó, két kicsi barátom,
Ez ében is szívrepesve látja,
Hogy szereti az Istenke,
Hogy van újra sok játéka,
Szép karácsonyfája . . .*

*Oh, ha ilyen lenne minden éjjel!
Kicsi lelkük színültig telt fénnel;
Belopódzik szívükbe az álom
S bűvös-bájos mesét szöve
Ily szavakra fakadt az én
Kis Jankó barátom:*

*»Ha én egyszer az Istenke lennék,
Egy óriás karácsonyfát vennék,
Olyat, amely fölérne az égig,
Olyat, amely tele lenne
Ajándékokkal, játékokkal
S fénnel véges-végig . . .*

*S amily díszes lenne órjás fája,
Olyan asztalt terítnék alája . . .
És harsogó, bűvös rianóval
Eget, földet fölriasztva
Igy hirdetném, ezt kiáltnám
Dörgedelmes szóval:*

*»Földhöz ragadt ehezö szegények,
Eljött napja az örökös fénynek,
Mehalt végre minden bú és átok,
Ezentul ez órjás fából
Akár mikor, akár mennyi
Áldást hintek rátok! . . .«*

*— S hangját a kis szoba vissza bűgja . . .
Könnyes szemmel tekint reá hága,
Megsillámlik minden gyertya fénye
S felsóhajtnak mind egyszerre:
»Oh, ha az a nagy Karácsony
Eljöhetne végre! . . .«*

*. . . Eljön! . . . Akkor lesz csak itt egészen,
Hogy ha minden gyermek ilyen lészen,
Mint ez az én kis Jankó barátom! . . .
Akit a mi jó Istenünk
Minden időn minden jóval
Teli kézzel áldjon!*

Szirtes Artur.

KÉT LEVÉL A JÉZUSKÁNAK.

— Irják Ferike és Piroska. —

Édes Jézuskám!

FINGEM Csattos Ferikének hívnak és
ez idén nagyon jó voltam. Igazán
jó. Elhiheted édes Jézuskám!

Mamuska is mondta nem rég:

— Ez a mi Ferkónk csodálatos jó kezd
most lenni.

— Persze, közeledik a Karácsony!
mondta apuka és mosolygott is hozzá.
Bizonyosan örült, hogy ilyen jó fia van.

Az iskolában is jól megy minden. Pocát
sem ejtek már az irkáimra, azaz . . . igen.
Mégis egyszer; de annak nem én vagyok
az oka, hanem a Buzás Imre, aki mellettem
ül s meglökte a karomat. Mondtam is neki
haragosan, hogy a Jézuska bizony semmit
se hoz majd neki Karácsonyra. Nevetni
kezdett:

— Te pólyás baba te! Hát azt hiszed,
hogy a Jézuska adja a sok ajándékot? Azt
apa és a mama rakják a Karácsonyfa alá.

Én bizony nem hittem el neki. Ugy-e,
hogy Te küldöd nekünk gyermekeknek a
sok kedves ajándékot? És a karácsonyfát is
a Te angyalkáid díszesítik föl, hogy elhoz-
zák nekünk. Jaj de szép is az! Bár csak
mindig Karácsony volna! S éppen azért,
mivel most megint közeledik a Karácsony,
meg akarom írni Neked, édes jó Jézuskám,
milyen ajándékokat ohajtanék, nehogy vélet-
lenül megint olyat hozz, mint tavaly.

Először is katonákat. De honvédek legye-
nek ám, mert ha felnövök, én is honvéd
leszek. Vasutat is hozzá! édes Jézuskám,
meg kockákat, hogy várat építhessek a
Piroska Liliputi hercegnő babájának, mert
most csak egy skatulyában lakik.

Azután kérek egy olyan szép fényes
kerékpárt, amilyen apukának van. Milyen
sebesen jár az! Kértem apust, vegyen
nekem is. Azt mondta, hogy az nem való
még gyereknek. Ha lebukik róla, bezuzza
az orrát s kész a veszedelem. De mikor
én erősen állítottam hogy nem zuzom be
az orromat, csak vegyen: azt mondta, hogy

TAK.

nak és
Igazán
uskám!

ó kezd

ácsony!
hozzá.
van.
Pocát
. igen.
vagyok
elletem
is neki
semmit
Nevetni

hiszed,
ot? Azt
nyfa alá.
Ugy-e.
eknek a
nyfát is
elhoz-
bár csak
azért,
rácsony,
zuskám,
gy vélet-
ly.

k legye-
honvéd
zuskám,
essek a
k, mert

fényes
Milyen
vegyen
em való
bezuzza
e mikor
uzom be
ta, hogy

Ez idén sokat nem kérek kedves Jézuskám, mert tudom, hogy a kerékpár sokba kerül, aztán Piroskának meg a többi gyerekeknek nem jutna elég ajándék.

Csókoltatom a Gyurikát! Neki már jó, ő már látja a Mennysországot, de nekem rossz, most nem lehet kettesbe lovazni. Pirooska nem tud olyan jól dobogni a lábával és nyeríteni, mint Gyurika tudott.

A többi anygalkát is ölelem rendre és kezeidet csókolva maradok, édes Jézuskám, mindig jó, hű fiad

Ferike.

*

Édes Jézuskám!

Én nem írom ide, engem hogyan hívnak. Tudom, hogy Te Jézuskám mindent tudsz. Azt is, hogy a multkor oda égettem a rántást. De annak a majmok voltak okai.

Hát az ugy volt: én t. i. már segíték mamának a konyhában egyet-mást, pl. megkóstolom, jó-e a csokoládés hab, vagy a palacsintába szánt mazsolás mandula. Mamának ugyan gyanus, hogy amióta betettem lábamat a konyhába, sok fogy el a mazsolából és mandulából. De hát én

*

nincs pénz. Hát én gondoltam magamba, hogy a Jézuskának van sok pénze, az biztosan fog küldeni.

Milyen jó is lesz kerékpározni nyáron! Elmegyek majd rajta nagymamáékhoz is Budapestre. Te hozzád is elmennék édes Jézuskám, de nem tudom merre van a Mennysorszáig. A térképen eleget kerestem, nem találtam meg. Jaj pedig ott szép lehet! A képes könyvemben le is van rajzolva.

Istenkém, mindennek el kell utóvégre ogynia. Ám bevallom azért édes Jézuskám, hogy egypárszor elcsiptem belőle, de csak azért: bélesnek alkalmas lesz-é.

A multkor kiment mamám egy percre a konyhából s azt mondta, vigyázzak mig visszajön, a rántásra, meg hogy keverjem. Kevertem is. Egyszerre ének-szó, dobpergés és nagy nevetés hallatszott az udvarról. Az ablakhoz futottam . . . hát egy olasz táncolatott ottan piros sípkába s nadrágba bujtatott majmocskákat. Jaj de aranyosak voltak! Ugy elnéztem őket. Kis dobon doboltak, táncoltak, hajlongtak jobbra-balra, hogy az udvaron levők s én is csak ugy kacagtunk! Azalatt pedig a rám bizott rántás gyönyörűségeen korommá égett s a konyhában akkora füst lett, mint a Pali bácsi szobájában, mikor pipázik.

Mama szerencsére nem haragudott s én azzal mentegetőztem, hogy soha sem sikerül nekem ezen a tűzhelyen semmi, olyan magas. Éppen ezért kérni akarlak édes Jézuskám, hoznál nekem Karácsonyra egy kicsike takaréktűzhelyt, amelyen nem égne oda soha semmi.

Babát már nem kérek. Nagyon sok van már. Ezekkel is elég sok gondom van. Néha azt se tudom, hol a fejem. Mindennap nyolc babát megfésülni, öltöztetni, ruhát varrni, mosni, vasalni rájuk . . . bizony elhitheted édes Jézuskám, nem csekélység. Már arra is gondoltam, hogy a mosónők kis lányának, a Julisnak adok belőlük vagy egyet. De mikor ugy szeretem őket mind, nem tudok tőlük megválni. Inkább veszek neki újat a zseb-pénzemből.

Elárulom Néked édes Jézuskám, hogy mamámnak szép papucsot himezek Karácsonyra meglepetésül. Jaj, de mennyi baj volt a dolgozásával! Egyszer a kályha mellett öltögettem rajta. Mama bejött, oly hirtelen, hogy nem volt időm elrejtteni a szekrényembe. Bedugtam hát a kályhába. Gondoltam, majd kiviszem, ha kimegy a mama. De biz' nem ment ki s mikor kinéztem, hogy Ferkót behívjam az udvarról, Mari addigra befűtött s oh jaj! . . . oda

lett a finom papucs-himzés! Belefogtam egy másikba . . . ekkor meg Ferkó kikotytyantotta a titkot:

— Jaj mama, ha látnád, Piroska milyen szép papu . . .

Többet nem mondhatott, mert gyorsan a szájára tettem a kezemet. De remélem, mamám azért nem sejt semmit.

Ugy-e: megint hozol olyan szép ragyogó karácsonyfát, édes Jézuskám? Ah, ugy szeretném látni így Karácsony táján a Mennyországot. Tömérdek csillogó fáska is lehet ott! Körülöttük angyalkák sürgölődnek, hogy tele rakják arany díóval, cukorral, fűgével, csokoládéval. Ugy-e bár: ott van közöttük a mi édes Gyurikánk is? Van neki is szárnyaeskája?

Édes Jézuskám, kérjed meg Istenkét, küldje vissza Gyurikát legalább egy napra. Mamuska ugy sir mindig, olyan szomorú, hogy a Gyurika a mennybe költözött s mi is Ferkóval ugy szeretnénk őt már látni.

Ne felejts el édes Jézuskám korcsolyát hozni. Tavaly is kértem. Futottam is a fáska alá, hogy ott van-e? Nem volt, csak egy cédula, melyen az volt írva:

»A Mennyországbán mindig meleg van, sose fagy be a víz, tehát korcsolyát sem lehet a jó gyermeknek küldeni, ha csak cukorból nem.«

Hát kérek akkor cukor-korcsolyát, ha ott más-milyen nincs. Majd apuka itt fog venni igazit.

De azon a cédulán csodálkoztam! Egész olyan írásod van kedves Jézuskám, mint apukának. Mint ha csak apuka írta volna! Figyelmeztettem is őt erre s azt felelte mosolyogva.

— Hát az meglehet, hogy hasonlít az írásom a Jézuskáéhoz. A te betűid is hasonlók a Ferikéihez: egyiké olyan görbe, mint a másiké.

Hát az igaz; de azért ugy-é nem haragszol édes Jézuskám? Mi igyekezni fogunk Ferkóval egyenes sorokat vetni.

Gyurikát és mind az angyalkát csokolatatom és csak hozzanak sok szépet Karácsonyra. Nem fogok bekukucskálni a

kuleslyukon, mikor ékesítik a fácskát, mint tavaly; mert ugyse láttam semmit s még hozzá ki is kaptam.

Maradok mindig jó, hálás kis lányod

Piroska.

Itt lenn a földön Magyarországon,
Halomszegén, 1903.

U. i.

Aztán vigyázzon az az angyalka, aki majd berepül az ablakon a karácsonyfával az ablakon! Be ne ütődjék a kanári kalitkájába, amely ott függ, nehogy megakadjon a szárnyacskája!

A gyermekek válla fölött elolvasta

Petőnyi Pálma.

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

A macskáról. A macskát rendszeren hamisnak és rossznak nevezik. Pedig vannak jó tulajdonságai is. Így például nem csak gyöngéd anya, hanem jó mostoha is. Brehm, a világhírű állat-tudós, a következő megfigyelést beszéli el. Egy macska, mely kicsinyeit szoptatta, hirtelen eltűnt. A kicsinyeket az éhen-halás veszedelme fenyegette. Ekkor a házi gazdának mentő gondolata támadt. A szomszéd macskáját, melyet csak az előtte való nap fosztottak meg kicsinyeitől, áthozta a maga udvarába és a kicsinyek közé vitte. Az új mama a legszívesebben vállalta a kis árvák gondozását. Éppen úgy bánt velük, mint ha az övéi lettek volna. De egyszer, egész váratlanul, vissza érkezett az igazi mama. És íme, azért a mostoha sem tért vissza a szomszéba. Együtt ápolták és nevelték a kicsinyeket. De az is megesik — mondá Brehm — hogy szoptató macska a kutyát, nyulat, patkányt, sőt még az egeret is fölneveli. Magam is tettem ilyen kísérletet — beszéli a nagy tudós — fiatal koromban. Egy magam-nevelte macskának, egy picike, még vak mókuskát hoztam, mikor szoptatott. A macska a legnagyobb gyöngédséggel fogadta az idegen gyermeket, a legnagyobb buzgósággal melegítette és táplálta és kezdetől fogva egész anyai oda adással gondozta. A mokus, mostoha testvéreivel együtt nagyon szépen fejlődött s még akkor is az anyja mellett maradt, midőn a kicsinyeket elajándékoztuk. A macska-mama ezután még jobban sze-

rette a mókuskát. A legbensőbb viszony fejlődött köztük. Tökéletesen megértették egymást. A macska, macska-módra szól; a mokus halk dörmögéssel felelt. Órák hosszan át együtt bolyongtak a házban és kertben és nagy szeretettel játszottak egymással.

*

A vándor-madár. Ősszel, amint hűvösödni kezd az idő, utra két dél felé sok-sok millió madár, szállni melegebb vidékre. Nagy csapatokban kerekednek föl szeptember táján és sebes repüléssel szelik át a levegő-océánt Afrika irányában. Ez nekik az ígért földje, de messze van, nagyon messze, s a piciny madár-szívek bizonyos félenken dobbannak meg, ha az ut ezer veszedelmére gondolnak. Legnehezebb feladat a két világrészt elválasztó Földközi-tengeren átrepülniök, s bizony, ha nem elég erősek és kitartók, sirjukká lesz az alattuk kéklő víztükör... A legerősebbek egyfolytában teszik meg azt a nagy utat, de a gyöngébbeknek meg köll pihenniök utközben. Tengerészek beszélnek, hogy már Kréta-sziget táján ezer meg ezer ilyen halálra fáradt madár zuhan le a tengerbe és a hajók födélzetére pihenni. Más madarakban a tájékozódó-érzék fejlődik ki csodálatos módon. Némely madarak például nem merészelnék nekivágni a tenger birodalmának, hanem kerülővel teszik meg az utat. Európa és Kis-Ázsia határán, a Márvány-tengeren kelnek át s a Földközi-tenger mellékén dél felé haladva, érik el Arábiát s Észak-Afrikát. Vannak azonban madárfajok, melyek oly gyöngék, hogy a nagy utra a maguk erejéből képtelenek — s mégis mind ősszel feltűnnek Afrikában. Ez a dolog rejtelem volt és magára vonta a tudósok figyelmét is, kik közül sokan annak a nézetüknek adtak kifejezést, hogy e madarak erősebb pályatársaik, a darvak hátán teszik meg a vándor-utat. Ez az állítás hihetetlennek tetszett, de most egy szava-hihető norvég tudós erősíti meg, aki nem rég néhány hetet Kréta-szigetén töltött. Egy falusi lelkész, akivel ott megismerkedett, többször felhívta figyelmét a magasban vonuló daru-csapatokra, melyek közül apró madárcsipesz-gése hallatszott. Magukat a madárcsipesz látni nem lehetett a nagy távolság miatt, de a lelkész egész határozottsággal állította, hogy sokszor látta az apró énekeseket, amint a darvak hátán vándoroltak az ígért földre — ingyen.

A forgó-kő vagy a csodabarlang. Karácsonyi mese.

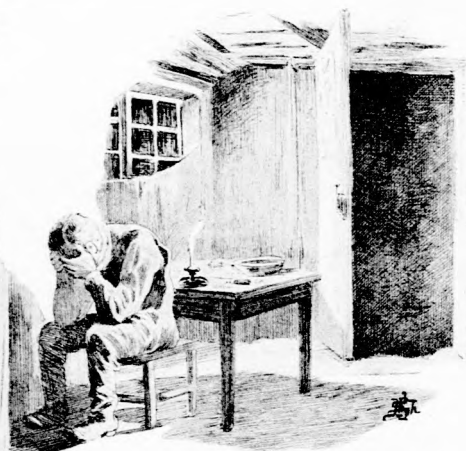
DAN mi nálunk egy kő, melyet a »Forgó kő« néven ismernek s melyről gyermekkoromban a következő történetet hallottam:

Tél derekán volt. Már egy órája, hogy beállt az est.

Mari, a János fiatal felesége sűrög-forog a falusi egyszerű, de tiszta kázban. Férje, a favágó, ma igen messze ment el az erdőbe fát vágni s ez késetteti hazatértét. A tűzhely lángol. A láng fölött fazék áll, melyből szürke felhőként gomolyog az étvágygerjesztő illat.

Mialatt az egyszerű vacsora készül, Mari néha félbe szakítja munkáját, hogy a tűz lángjától besugárzott bölesőben fekvő rózsás arcu kisedében gyönyörködjék.

Nézi, fölébe hajol, hogy jobban lássa. Szemeiben anyai szeretet és boldogság. Bandika szép, édes baba s mennyire hasonlít az ő Jánosához!

Csöndesen, nyugodtan teltek az órák.

De hirtelen, csaknem nesztelenül nyílik az ajtó, mint midőn tolvaj lopózik be. Ez Dorka asszony. Rongyokba öltözött, mankón járó, idomtalan, össze zsugorodott anyóka. Házról-házra jár koldulni. Nem annyira részvétből, mint inkább attól való félelmükben juttatnak neki valamit az emberek, hogy meg ne átkozza őket, mert boszorkány hírében áll. Midőn Mari meglátja, így szól:

— Nini, maga az Dorka anyó?

És hogy minél előbb megszabaduljon tőle, leszel egy nagy karéj kenyeret. Azt hinnők, hogy böven megajándékozva, az anyóka rögtön elkotródik.

Éppenséggel nem. Mankójára támaszkodva, a böleső fölé hajol és oly hangon, mint midőn az éjszakai szél megzörgeti a leveleket, mesél. És Mari, ki az imént még alig hallgatott oda, ime áhitatos figyelemmel kíséri az anyóka szavait. Hogy végre távozott a vén asszony, nem sokára belép János. Nagyon vidám, nagyon éhes. Hatalmas csókot cuppant a felesége orcájára s bizony a kis Bandi homlokán is csattant el egy; de az még arra sem ébred föl.

Asztalhoz ülnek.

— Mi az, te Mari? Mi lelt? Se nem eszel, se nem szólsz. Valami bajod van?

— Nincs nekem.

— Kellemetlenség ért?

— Nem engem.

— Hát mi az? Hiszen rendes körül-
mények között te más-milyen szoktál lenni.

— Mondjad csak János: ismered te a
Kecske-hegy lejtőjén azt a nagy, magas
előre nyúló sziklát?

— Már hogy ne ismerném? Hiszen
elégyszer megmásztam. Mi szakálás-kőnek
nevezük a róla lecsüngő hosszú fűszálak
miatt.

— Nos, nem így kellett volna nevezni.

— Hát hogyan?

— »Forgó-kőnek.«

— Hát forog?

— Forog bizony, édes uram; forog és
pedig egész magától anélkül, hogy valaki
hozá nyúlna. A Dorka néni beszélte, az
pedig tudja:

— Azt szeretném én látni! mond János.

— Láthatnád, ha Karácsony elő-estéjén,
az éjféle első harang-szóra a kőnél volnál.
És látnál ott még sok egyebet is!

— Vajjon!

— Az első harang-szóra látnád a követ,
amint forog, és forogtában elmozdul a
barlang bejáratától, ahonnan arany kincsek
ragyognak elő, melyek évszázadok óta van-
nak ott elrejtve. Az a tündérek kincse,
akik lelkeket vásároltak rajta, mielőtt
Urunk Jézus arra kényszerítette őket, hogy
ilyen átkozott módon ne kereskedjenek.
Bátran beléphetsz és annyi aranyat vihetsz
el, amennyi neked tetszik, vagyis inkább
amennyit elbirsz; mert sietned köllene,
mivel az üreg csak addig marad nyitva,
míg üti az éjfelet. A tizenkettedik órán
tul ismét forog a kő és . . .

— És, fejezd be János, aki oda belé-
pett és nem távozott idején, ott szorult,
mint egér a csapdában. Istenemre, ezt jól
csinálnók!

— Jól csinálnók? Ugyan miért János?

— Mert rosszul szerzett kincs nem vál-
hatik javunkra.

— Eh mit! Arany mindig arany ma-
rad, János. Tegyük fel, hogy te a sziklá-
hoz mégy, belépsz, megrakodol aranyak-
kal . . . Sokáig tart ám, míg tizenkettőt

üt! Te bizony ráérnél kimenni . . . és
aztán . . . János . . . gazdagok lennének!

— Gazdagok a tündérek és ördögök
kincseiből? Soha! Csak őrizzük meg egész-
ségünket és küzdünk bátran, akkor a
munka hoz majd pénzt, az az Isten pénze.
Ő szent fölsége őrizzen meg minket más-
féle kincstől!

— Igen, mondá Mari, magunkra nézve
így gondolkozhatunk. De a mi gyerme-
künk! . . . Ha szegénység helyett gazdag-
ság nézne a mi édes Bandi fiunkra! . . .

— Ej, hagyd el! A gazdagság még nem
boldogság.

— Nem mindig, de gyakran, viszonzá
Mari.

— Hagyjuk ezt, feleség! Nem tudom,
hol vetted ezt a mesét: de hidd meg, nem
egyéb sületlenségénél, hazugságnál. A vas-
tag szikla egyáltalán nem forog, nincs is
mögötte se barlang, se kincs. Épp ez okból
gondolj egyébire. Így lesz ugy-e Mari?
Többé szó se essék erről a dajka-meséről.

— Jó hát hallgatok, felelé durcásan az
asszony.

Nem is beszélt róla; de mindig rá gon-
dolt és nem is maga, hanem a gyermeke
végett. Ha az ő Bandikája gazdaggá
lenne! . . .

Folyton ez a gondolat motoszkált a
fejében s miatta elveszté nyugalmit.

Igy járta ez négy-öt hónapig, mely idő
alatt anélkül, hogy férjének, vagy bárkinek
szólt volna, néha-napján fölment a Kecske-
hegyre, a nagy sziklára, hogy jobban ismerje
a fölvezető utját, ha majd éjjel indul oda.

Egy este, a napi kemény munkától
kimerülten, János a szokottnál korábban,
alig hogy letette a kanalat, nyugalomra
tért és mint rendesen, gyorsan mély álomba
merült. Éjfél-tájt azonban félálmosan észre
vette, hogy Mari nincs ott. Kétség kívül a
gyermek mellett van, gondolá. Hívja. Semmi
válasz. Semmi nesz. Meggyújtja a méceszt.
Mi ez? . . . A gyermek nincs a bölesőjé-
ben. Mi történt? Hol van Mari? Fölkel,
gyorsan felöltözködik. Rohan az ajtó felé.
Az ajtó be van támasztva. Mari elment
s elvitte a gyermeket. Künn hívja-hivo-

gatja... szintén mély csend. Hol keresse? Kítől kérdezze? Hiszen mindenki alszik most. A toronyóra kettőt üt. Még mindig semmi... Fél háromra! Már nem állja tovább! Kiszalad, keresi őket. Majd csak rájok fog akadni!... Nesz. Ugy rémlik, lassu, csoszogó lépést hall, mely a fasoros ut felől jön. A lépések közelednek. János felkapja lámpását és a küszöbről, ahol már alig bir magával, szól:

— Te vagy, Mari?

Semmi válasz. Pedig csakugyan ő, a felesége az. De minő állapotban, Istenem! Halott-halvány arca fel van dulva. Alakja megtörött, haja zilált. Két kézzel fogja fel kötényét, mely nehéznek látszik. Ingadozva lép. János hátrál, hogy Mari beléphessen. De Mari a küszöbön térdre borul és rebegi:

— Pusztíts el engem, János! Taposs agyon engem! Elvesztettem a gyermekünket!...

— Elvesztetted a gyermekünket? hörgő János. Te félre beszélsz!

— Oh jaj nekem, hogy igazán beszélek! Gazdaggá akartam tenni a mi egyetlen fiacskánkat és elvesztettem.

— Nagy Isten! Hiszen te megőrültél! kiáltja János.

— Hallgass ide! válaszol elfuló hangon az asszony. Így okoskodtam: Karácsony éjjelén, a mai éjjelen, fölmegegyek oda a Forgó-köhöz, hogy a gyermek számára kincset keresek. Te mélyen aludtál. Én halkan fölkeltem s épp ki akartam osonni, midőn a gyermek sirni kezdett. Meg köll akadályoznom abban, hogy téged fölberessen, mert te vissza tartottál volna. Ölbe kaptam hát a gyermeket és elindultam.

Éjfélkor az első harang-szóra a kő megfordult. Láttam. A barlangból káprázatosan tündökölt elém a tenger sok arany. Beléptem. A kötényem megtöltésében azonban akadályozott a gyermek. Egy rakás aranyra helyeztem. Édesebben mosolygott rám, mint valaha, míg én izgatottan, mohón markoltam számára a gazdagságot. Fölkelvén, ki akartam vinni, amit össze szedtem. Még mind szólt a harang. Futottam,

futottam. De nem futhattam eléggé. Vissza fordulok, hogy magamhoz vegyem a gyermeket... s látom a követ, amint helyre igazodott. Éjfelet ütött... s a barlang bezáródott...

— Rázáródott a gyermekre, ordítá János, ökleit magasra emelve. Oh, te boldogtalan asszony!...

Mari térden állva folytatá:

— Szóltam, kiabáltam, zokogtam, könyörögtem a sziklához, kezeimmel döngtettem, fejem hozzá vágtam... hasztalan! Ne gondold, hogy hazudom, szólt oly hangon, mint ha lelkét lehelné ki. Nézd... ime itt az arany, melyet hoztam!

És Mari eleresztette köténye csücskeit s a sok arany tova gurult a padlón s egészen ellepte azt.

— Aranyat! kiáltott a férj. Aranyat hoztál nekem! Ah, értelek. Te azt hitted, hogy talán, ha látom ezt a nagy kincset, kisebb lesz a bánatom, nem fogok annyira elkeseredni. Nem, nem! A gyermeket, a gyermeket add vissza! És előkapva a nyirfa-seprőt a kályha mögül, így folytatá: Szedje össze, aki akarja a sátán kincsét! És a megfosztott apa söpör, söpör, utolsó darabjáig kiröpíti az aranyakat. Azután félre löki a szerencsétlen asszonyt, aki a küszöbön elterült. Vegye magához, aki akarja ezt az átkozott anyát, aki elvesztette gyermekemet. Én csak akkor fogadom vissza, ha vissza hozza.

És bezárta az ajtót.

Nap-költekor azonban, miután egész éjjel zokogott, a sok sirás után kissé megenyhülven, észre tért, mert hiszen a fájdalom megfosztotta józanságától.

— Nagyon kegyetlen voltam, szólt magában. Hiszen Mari épp a gyermek iránt való nagy szerelmében okozta ezt a szerencsétlenséget.

Kinyitotta az ajtót, hogy lássa, mi lett az asszonyból. De sem a küszöbön nem látta, sem a környéken nem akadt rá. Senki sem tudott róla. Senki sem látta.

Napokig, hetekig, hónapokig kereste. Marinak sehol semmi nyoma. Gyászt öltött tehát szegény az anyáért és a gyermekért.

Mikor megtudták a falubeliek, mi történt: ugyancsak sokan tették fel magukban, hogy jövő Karácsony éjfelén fölmennek a Kecske-hegyre kincset keresni.

János azt a szomorú éjszakát melyen szeretteit elveszté, ébren akará tölteni.

Az est beállta óta folyton az üres bölcső előtt térdelt egy kis ezüst keresztet csókolgatva, melyet a felesége viselt, s mély áhítattal imádkozott.

Éjfél tájt azonban, mialatt ő imádkozott, lármás tömeg vonult fel a Kecske-hegyre: emberek, asszonyok, fiatalok, öregek. Vittek föl zsákok, kosarat, vedret, hogy azokat a barlang kincseivel megtöltsék.

— Mindnyájukat nagy meglepetés várta.

Fölerve, Marit látták ott legelsőnek. Marit, akit mindnyájan holtnak hittek.

— Hát nem haltál meg? kérdék ámulva.

— Nem én, de az órák közeledik.

— Honnan jössz?

— Miután János megátkozott s én magamnak sem tudtam megbocsátani, elmentem messzire, hogy senki se akadjon rám. Egy évet töltöttem a messze távolban sirva, imádkozva, mondván imáimban:

»Uram, legyen tied a lelkem, de engedd, hogy az én porlandó testem együtt legyen az én drága gyermekem testével!« És vissza jöttem ide ugyanazon éjjel, midőn ama csapás ért. Az éjféle első harang-szóra, midőn a barlang kinyílik, be fogok lépni és nem megyek ki mire a tizenkettediket elüti. S így épp olyan uton pusztulok el, mint elpusztult az én édes Bandikám. Halálommal megbűnhődöm az ő haláláért. Uram, vedd magadhoz az én bűnös lelkemet!

Midőn a beszédet bevégezte, ütötte az elsőt. A kő megfordult, a barlang kinyílt és felragyogott a tömérdek arany. Akik csak ott voltak, oda rohantak.

De csak Mari lépett be, mert a kő előtt egy szép angyal jelent meg, aki tüzes vesszőt lobogtatva, elzárta a többiek előtt az utat.

Csak Mari léphetett be.

Halálra szántan, nyugodtan, örülve a halálnak, e szokat rebegé, midőn belépett:

— Az Ur vegye magához lelkemet!...

De ime mit vesz észre? Ugyan-azon a rakás aranyon ahová tavaly ilyenkor elhelyezte: rózsás, üde kis gyermeke boldogan mosolyogva nyújtja feléje apró karjait. Csak a jó Ég tudja, volt-e még kedve meghalni! Villám-gyorsan felkapja s rohan el drága kincsével, lefelé a Kecske-hegy lejtőjén, midőn a tizenkettedik harang-szóra a barlang becsukódik.

És mialatt ő eltávozik, az angyal az elámult csalódott tömeghez így szolt:

— Mind-ez csak kísérlet volt, melyet az Ur megengedett. Ezen túl semmi sem fog abból történni, ami épp most történt meg.

Ezzel az angyal eltűnt.

János, még mindig elmerülve az imába hallja, hogy erősen kopogtatnak az ajtón és valaki kiáltja:

— Nyiss ajtót János! Nyiss ki! Hozom a gyermekünket!

Fölimerte a felesége hangját... oda fut... meglátja őket és....

Hogyan irjam le örömeiket?

Az igazi kincessel az igaz boldogság
költözött a szegény hajlékba.

Azóta a Kecske-hegy nagy szikláját
Forgó-kőnek nevezik, ám ezentul többé
sohasem forgott. Persze, hogy azt a rontó
boszorkányt, a Dorkát sem látták ott azóta.

V. *Gentei Etelka.*

PIHEN A PARIPA . . .

*Pihen a paripa
A szoba sarkában,
Nem tudja, mit kezdjen
Szörnyü unalmában.*

*Szanaszét hevernek
Puska, kard, trombita,
Rájok sem hederít:
Olvas most Lacika.*

*Erzsike, Jancsika
Közre fogják szépen,
S úgy elgyönyörködnek
A képes meséken!*

*Mese után mese,
Vers után versike...
Csak tovább, csak tovább!
Biztatja Erzsike.*

*Jó reggel elkezdik,
Vacsorakor végzik;
Forgatják, olvassák
Elejétől végig.*

*Busullatsz, paripa,
A szoba sarkába!
Lacika nem ül rád
Most egy-hamarjába.*

*Nézz csak az asztalra,
Mennyi könyv van ottan!
Hej, ha tudnád te azt,
Hogy mi van azokban!*

*Csak maradj ott szépen
A szoba sarkába,
Tavaszig Lacikát
Ne is várd hiába!*

Elek apa

INNEN-ONNAN.

Emberszeretet az ember-evőknél. Az Uj-Guineában élő pápuák nagy része ember-evő nép s még sincsenek híján a nemesebb érzéseknek. Biró Lajos, ki évekig élt közöttük, ezeket írja róluk: Tamitót, papot, művészt, tudóst nem lelünk közöttük; iparos-műhelyt, áruházat, kórházat nem tudunk fölfedezni náluk. De találunk köztük egymás megbecsülését, tisztesség-tudást egymás iránt és idegennel szemben nem dicsérik a bünt, elítélik az erkölcstelenséget, elő tudják állítani mindazt, amire szükségük van, sőt nem tagadhatjuk meg tőlük a művészi izlést sem. Részvevők a szenvedőkkel szemben, segítik a bajban levőt, megbecsülik az öreget, gondoskodnak özvegyről, árváról, ápolásban részesítik a beteget. Megtaláljuk náluk mind azokat a jó tulajdonságokat melyek akár melyik műveltebb népek tulajdonságai.

*

Olaszország legvénebb fája. A Lago Maggiore mellett, Somma, lombardiai olasz helységben egy ciprus-fa áll, melyről azt mondják, hogy már Julius Cesar idejében is virágzott. A monda szerint ennek a fának a törzsén törte össze kardját I. Ferenc a páviai vesztett csata után. A ciprus törzsének vastagsága öt és fél méter és a koronája husz méteres árnyékot vet és a magassága meghaladja a harminc métert. Ötven év előtt belesapott a villám, de ez egy csöppet sem ártott meg az évezredes ciprusnak, melynek lombja még ma is üde és dus. Az arra menő embereket latin felirat figyelmezteti a ciprus ókori származására.

*

A gólya-madarat a nép nagy tiszteletben tartja, mert igen hasznos állatnak véli, azt hívén róla, hogy sok férget pusztít el. Vannak azonban gazdák, akik nem tartják oly ártatlannak a mi madarunkat. Egy kutató 19 gólyának gyomrát megvizsgálva, a következő eredményre jutott: a 19 gyomorban talált: 8 drb. mezei egeret, 13 vakondot, 4 mókust, 131 leveli békát, 3 vízi békát, 3 varangyos békát, ezeken kívül fiatal madarak testrészeit, tojás-héjat, hal-pikkelyeket és egy gólya gyomrában 135 káposztapille hernyót. A 19 gólya által elfogyasztott állatok közül tehát csak a mezei egerek és a káposztapille hernyók voltak kártékony állatok, míg a többieknek tulnyomó része a mezőgazdasági hasznos állatok csoportjából kerültek ki.

VIRÁGOK A TÖRTÉNET MEZEJÉRŐL.

Hogyan nevelődött a honvéd?

Ifj. Móricz Pál, »1848—49-iki csatortörténetek« című munkájában írja a következőket:

A 48-as honvéd bizony nem a kaszánya udvarán nevelődött, fejlődött a világ első katonájává, hanem a csaták tüzeiben, a harc véres fortélyai között.

Lám itt van a Bárkányi Antal esete is. Ma öreg szegedi polgár. 48-ban még 17 éves alig volt, már is fejébe nyomta a honvéd-csákót, mit később hetyke tollas kalappal cserélt föl. Mert a gyalogos honvéd-zászlóaljából áttették a honvéd vadászokhoz, ama honvéd vadász zászlóaljhoz, melyet vitéz parancsnoka után »Bandisz vadászoknak« tiszteltek a bács-bánsági magyar táborban. A vadász őrmesteri hármasság pertlit is elnyerte a Bandiszok között Bárkányi.

Bárkányi 48-ban keddi napon csapott fel a honvédek közé. Mindjárt be is vit-

ték a szegedi várba. Családja azonban aggódott miatta. Bement tehát másnap utána a várba az ügyvéd bátyja. Az volt szándéka, hogy kiszabadítja a szolgálatból ezt e fiatal testvért. Hiába járt. Az egy napos honvéd így szólt:

— Bátyám! Már csak szégyenletemben sem mennék haza.

Nem is ment. Sőt következő pénteken már szállította is zászlóaljukat a gözhajó Nagy-Beckerek felé, hogy a többi magyar seregekkel egyesülve fölvegyék a harcot az ádáz, szilaj szerb és rác csapatok ellen. Lelkesen indult a csaták iszonyúságai elé a tapasztalatlan, fiatal sereg; noha még azzal sem igen voltak tisztában, hogyan kell löni a nehéz fegyverrel. Miképp kell tölteni, a töltényt elszakítani... Megtanulták.

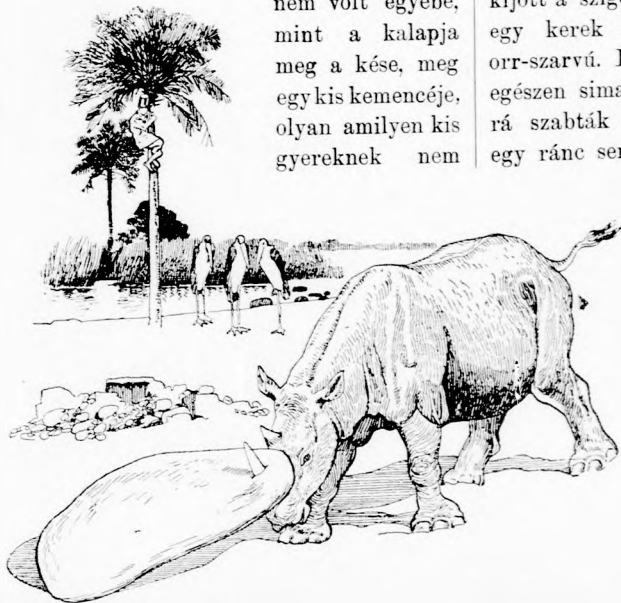
A haza-imádás, a nemzeti szabadság rajongó védői, a világ első katonái, a honvédek eképp nevelődtek, nem a kaszányák dohos falai között, hanem ádáz csaták viharzása, véres fortélyai között.

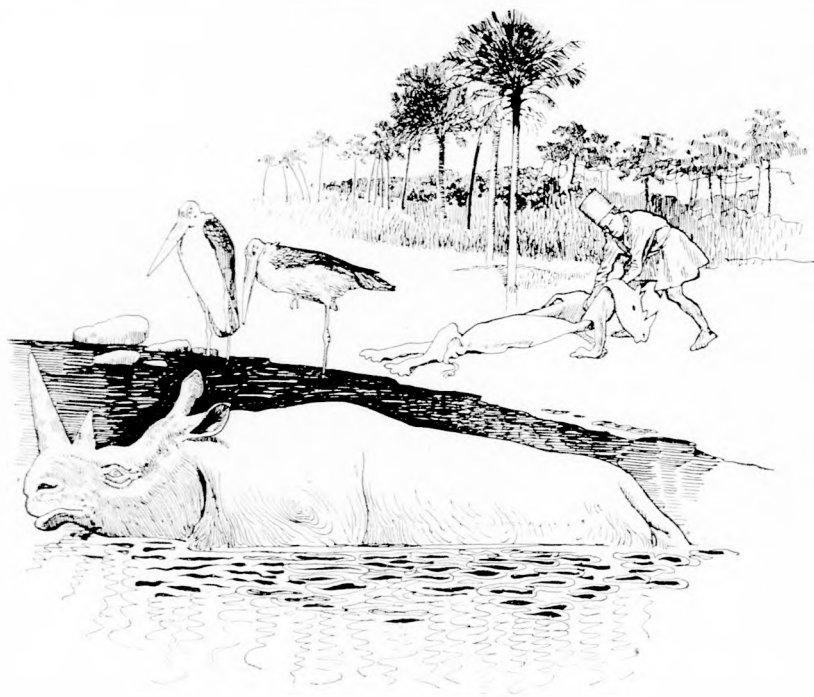
HOGY LETT AZ ORR-SZARVÚNAK OLYAN VASTAG BŐRE.

— *Kipling Rudyard* elbeszélése. —

HAJDANÁBAN, réges-régen élt egyszer egy párszi (perzsa) ember a Vörös-tengernek egy lakatlan szigetén, s a kalapjáról fényesen verődött vissza a nap sugara. És ez a párszi ott élt egymagában, nem volt egyebe, mint a kalapja meg a kése, meg egy kis kemencéje, olyan amilyen kis gyerekeknek nem

szabad hozzá nyulni. Egyszer aztán vett lisztet és vizet, szilvát és mazsolát, cukrot és egyéb édességet és sütött magának egy nagy kerek lepényt, mely három méter vastag s két méter széles volt. Ez aztán nagyszerű eledel volt! Rátette a kemencére, mert neki szabad volt a kemencén sütni, s addig sütötte mignem az egész szép barna lett s jó illata volt. És éppen amikor fel akarta szelni, hogy egyen belőle, kijött a sziget lakatlan belsejéből a partra egy kerek szemű, de nagyon nevetlen orr-szarvú. Ekkor az orr-szarvú bőre még egészen sima volt s úgy illett rá, mint ha rá szabták volna. Nem volt rajta egyetlen egy ránc sem. Olyan volt, mint az a fa-orr-szarvú, amilyent Noé bárkájában árulnak a bazárban; csak hogy persze sokkal nagyobb volt. Már akkor is nagyon nevetlen volt, most is nevetlen és sohasem is lesz jobb. Egyet kiáltott: *hó!* — és a párszi ott hagyta a süteményt és felmászott egy pálmafa tetejére és nem volt vele egyéb, csak a kalapja, amelyről fényesen vissza verődött a nap sugara.

Az orr-szarvú az ő orrával feldöntötte a kemencét, a sütemény elkezdett gurulni a homokban, ő aztán beleszúrta az orrán levő szarvát, megette s azután vissza sétált a sziget lakatlan belsejébe, nyugodtan csóválva farkát. Ekkor lejött a párszi a fáról, helyére állította a kemencét s ezt a versikét motyogta magában:

»Baj lesz avval — a nagy szarvval!«

Jaj annak aki megeszi a süteményt, amit a párszi sütött. S ez a vers többet jelent, mintsem gondoljátok.

Mert öt hét múlva a meleg áramlat jött a Vörös-tenger felé és mindenki levetette a rajta levő ruhát. A párszi levetette a kalapját, az orr-szarvu pedig levetette a bőrét, a vállára dobta és lement a partra fürdeni.

Akkor még úgy hordta a bőrét, hogy a hasa alatt három gombbal begombolta s olyan volt, mint egy vizálló gumi köpönyeg. Egy szót sem szólt a párszi süteményéről, mert hisz' az utolsó falatig megette s tudjuk, hogy mindig nevetlen volt. Bele-

vetette magát a vízbe s nagyokat fujt az orrán keresztül, a bőrét meg ott hagyta a parton.

Ép ekkor ment arra a párszi és ott találta a bőrét. Elkezdett mosolyogni s a mosoly kétszer is végig futott az arcán. Ekkor háromszor körül táncolta a bőrt és a kezeit dörzsölte. És visszament a tanyájára s megtöltötte a kalapját sütemény-morzssával, mert a párszi sohasem evett egyebet csak süteményt és nem szokta volt elsöpörni a morzsát, mely a földön marad. Ekkor elővette az orrszarvu bőrét, kifordította, gyürte és gyömösölte, azután belerakott annyi sütemény-morzssát és néhány száraz mazsolaszemet, amennyi csak belé fért. Azután fölmászott a pálmafa tetejére és várta, hogy az orr-szarvu kijőjjön a vízből.

És az orr-szarvu kijött. Fölvette a bőrét s begombolta a három gombot, de hát szörnyen szúrta, mint mikor kenyér-morzsa van az ember ágyában. Akkor elkezdett vakarózni, csak hogy ez még rosszabb volt; azután lefeküdt a homokba és elkezdett hente-

regni. Csak tergett, a a sok mor a pálmafa hátát. S csak dörzs ráncot dör ráncot me bok volta zsolte a go zetben) me hány ránc alakját. I a morzsák folyton s ment, mé vizketett. szarvu bő egyik ross sok morzs

A párszi ról, fejére olyan sze nap suga azaz, hog messze m

regni. Csak hogy minél inkább hentergett, annál jobbau szurta az a sok morzsa. Azután oda futott a pálmafához s ahhoz dörzsölte a hátát. S addig dörzsölte, folyton csak dörzsölte, míg végre egy nagy ráncot dörzsölt a hátán, egy másik ráncot meg a hasán, ahol a gombok voltak (sőt még le is dörzsölte a gombokat a nagy igyekezetben) meg a lábára is dörzsölt néhány ráncot. S ez tönkre tette szép alakját. De nem használt semmit, a morzsák a bőre alatt voltak s folyton szurkálták. Végre hazament, mérges volt s a háta folyton viszketett. S ezóta minden orrszarvu bőre olyan ráncos, s mind-egyik rossz kedvű s ennek az a sok morzsa az oka.

A párszi meg lejött a pálmafáról, fejére tette a kalapját, melyről olyan szépen verődött vissza a nap sugara, felszedte a sátor-fáját, azaz, hogy a kemencéjét, s messzemenesse más vidékre költözött.

A KIS SZOMSZÉD.

*Figyeljeteek fiuk, lányok:
Kop, kop, kop!
Ki veri künn a zuzmarás
Ablakot?*

*Áthallatszik a csicsérgés
Ide be:
Egy didergő, éhező kis
Cinege.*

*Az kopogott csőrével az
Ablakon,
Mint ha szólna: »A szomszédban
Itt lakom.*

*Mint jó szomszéd, arra kérlek
Gyerekek:
Juttassatok egy-egy magot,
Kenyeret!*

*Látom, ott áll a fenyőfa
Mennyi fény!
Hogy csüng róla a mogyoró,
Sütemény!*

*Éhes vagyok, fiuk, lányok
Adjatok
A sok jóból egy-egy morzsát,
Vagy magot.*

*S hálaképen eldalolom
Éneken,
Meghallja a jó Isten az
Égbe fenn.*

*És megáld majd jóságtokért
Titeket,
Boldogsággal tölti meg a
Szívetek.*

Feleki Sándor.

FÉJTÖRŐ.

Pótló rejtvény.

Szerkesztette Erdődy Laci.

- alap — ör
 — apály — kör
 — kar — ákos
 — orosz — ár
 — anna
 — karat

A szavakat helyesen pótolva, a magyar szabadságharcnak egy hős hadvezérének neve tűn elő.

Kép-rejtvény.

Szerkesztette Ifj. Bónyi Andor.

Tréfás kérdések.

Szerkesztette Goldstein Anna.

1. Melyik az a bolt, melyben áru nincs?
2. Melyik az az ut, melyen még senki se járt?
3. Melyik az a szekér, melynek kereke nincs?
4. Melyik az a tyúk, melynek szárnya nincs?
5. Melyik az a kaszás, mely egy rendet se vág?

Oszlop-rejtvény.

Szerkesztette Mándy Tibor.

A	A	A	A	= Dunán tuli megye
A	A	A	L	= Ebből áll az irás
L	L	L	L	= Gyümölcs
E	É	E	É	= Ettől függ a ház szilárdsága
O	T	Z	M	= Író eszköz
B	B	V	Ü	= A háboru ellentéte
T	K	U	P	= Oroszországi folyó.

Ha mindegyik sorba a megfelelő szót tesszük bele, akkor a vastagabb vonalú kockákba egy felvidéki megye neve jut.

Csillag-rejtvény.

Szerkesztette Weisz József.

*a*a*á*n*n*k*ny*r*s*ó.

Szám-rejtvény.

Szerkesztette Mándy Tibor.

E tizenhat kockába a következő négy szám:

19, 27, 20, 33,

ugy helyezendő el, hogy felülről lefelé, jobbról balra és minden oldalról keresztben számítva mindig 99 legyen az eredmény.

A megfejtők között, a kihuzott nevek sor-rendjében: **3 korona-**, **5 korona-** és **8 korona-**áru könyvet sorsolunk ki jutalom-díjúl.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXV. köt. 23-dik számában közölt rejtvények megfejtése a következő:

K	O	R	O	M
	O	R	O	M
		R	O	M
			O	M
				M

Háromszög-rejtvény:

Rejtett szó: Köntös.
Tréfás számtan: 4 fillérbe.
Kép-rejtvény: Kossuth Lajos.
Csillag-rejtvény: Használj az időt.

Megfejtők: Geréb Lajos, Ungár Erzsike és Sándor, Blahó Mici és Gyurika, Papp László, Tischler Mici és Lajos, Hochstädter Sanyika, Stricker Ferenc, Weinberger Ilonka, Halmi áll. gazd. felső népiskola nevében: Babér Ferenc, Babér Antal és Tóth Mihály, Frankl Irén, Kramer Irénke, Heller Simon és Árpádka, Heim Árpád, Fényes Pista, Nemes István, Kunda Ilona és Gita, Wagner Elzi és Jenő, Friedmann Jenő, Aczél Endre, Renesisovszky Margit, Török Béla és Szalkmáry Géza, Klinda Karcsi és Pistike, b. Gerliczy Felicia és István, Pongrácz Katinka, Feldmann Margitka, Thyll Laci, Mándy Tibor, Könyöki Matild és Józsi, Zs.-Grosschmid Sanyi, Paulik Irike, Erdődy László, Keczer Ilona, Fürst Sárika és Magda, Endrényi József, Szénásy Marianne, Erzsí és Pista, Geréb Andor, Czukrász Zoltán és Gyuszika, Szabó Gyula, Rakovszky Menyhért, Wellisch Margit, Goldstein Anna és Ernuska, Wärmer Erzsike, Lichtenstein Klári, Alice, Lillike és Lajos, ifj. Schiller Miklós, Réthy György, Pálmai József, Wittmann Erzsí, Szombathelyi polg. leányiskola IV. B) osztálya nevében: Darázs Karolin, Fejér Pál, Medveczky Margitka és Sándorka, Farczádi Irénke, Irsai István, Milutinovits Corinna és Janka, Almásy Maritta, Brenner Lajos, Matskási Magda, Feilitzsch Cécile, Fränkl Alice, Kállay Helén, Benyovszky Pista és Béla, Ferdős Katinka, Bakó Ilonka, Müllner Boriska és Lajos, Mérey Dalma, Devics Gizella és Sándor, Sárkány Valéria és Thessa, Weiszberger Teri és Anikó, Orsonics Sándorka, Strasser Pál, Baka Béla, Blau Rózsika, Zoltán Pista, Herzfeld Tónika, Jolika és Gusztika, Buczko Béla, Körösi Margitka, Tusák Ervinke, Meller Vilmos, Bogáry Nellike, Csauscher Mariska, Kövér Jánoska, Herr Erzsébet, Fráter Iván, Róna Tibor és Ferike, Frankl Lilli, Holtzspach Ilonka, Mellinger László, Szemző István.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént: 3 korona áru könyvet nyert **Fejér Pál, Kis-Várda**; — 5 korona áru könyvet **Zoltán Pista, Pöstyén**; — és 8 korona áru könyvet **Weiszberger Teri és Anikó, Euda-pest**, kiknek az illető könyveket a kiadó-nivatal megküldi.

A »KIS LAP« LXV. köt. 23-ik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték még: Vadász Béla, Mándy Tibor, Nemes Bandi, Makray László, Erdődy Leona, Pista, Laci és Béla, Fényes Pista, Ungár Erzsike és Sándor, Meskó Sándor, Fejér Pál, Medveczky Margitka és Sándorka, Geszner Olgica, Deutsch Ilona, Körösi Margitka, Rosenfeld Vilma.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Ismét annyian közeledtetek felém s közeledtek még folyton, hogy az ünnepek alkalmából megemlékezzetek rólam a ti kis szívetek nagy jókívánságival. Lelkemből lelkedzett forró hála-érzelmekekkel viszonzom a ti érzelmeiteket. Boldog Karácsonyt, újévet mindnyájatoknak! — **K. Ö.** Hiszen az ön művét e héten egy politikai napi-lap közölte: — **Müller Boriska és Lajos.** De hát mit válaszoljak nektek, ha soha semmi érdemlegeset nem kérdeztek tőlem? — **Soós Misi, Fränkl Alice.** Tudhatnátok, hogy csak a sors dönt. — **Almásy Maritta.** Az irásod kellemesen olvastatja magát. — **Ungár testv.** Ketteje megjelen. A kockába foglalt kitalálendő szónak értelmét oda írtátok jövőre, mint sok példából megtanulhattátok. A ti munkátok az a két adoma? — **Tusák Ervinke.** A rejtvények egyes hiányos részeinek kimutatására csak nem vállalkozhatok? Ha egyszer meglátogatsz, hozd el magaddal s akkor örömet megokolom. — **Rosenfeld Vilma.** Völgy-órom, száraz-nedves, tőkepenzes-adós: nem rokon értelműek, hanem ellentétek. Kettejét helyreigazítva, közlöm. — **Meskó Sándor.** De hát mi a jelentése a te rejtett szónak? Vagy hogy az megfejtés? Háttér-Réthát? Örvendek, hogy tul vagy a bajon. — **Körösi Margitka.** Az egyik napvilágot lát. — **Buczko Béla.** Jól kieszelted kis fiam. A szép-írásban pedig gyakorold magad. — **Blau Rózsika.** Sikerült. Besoroztam. — **Sárkány Valéria és Thessa.** Csak azt üzenhetem, hogy soraitok örömmre szolgáltak. — **Aczél Endre.** Te csak magyarázod, de ki nem mented a mulasztást. — **Török Béla és Szalkmáry Géza.** Bár mely jobbféle könyvkereskedésben megrendelhetitek. — **Goldstein Anna.** Örvendő tudomásul veszem soraidat, melyek, lám, mily takaros írássá alakultak a gondosan körülzabott papiroson. Hiszen a rendes írásra nem nekem, de neked lesz szükséged, ha egyszer kilépsz az életbe. — **Frédrik Margit.** A rejtett nevekre sort ejtek. — **Geréb Andor.** Olvasd el a *Kis Lap* legutóbbi számában foglalt »Forgó bácsi tiz parancsolatát«. Kérésedre a válaszom ez. — **Endrényi József.** Olvasd a *Kis Lap* legutóbbi számában foglalt felhívást és posta-rovatot. — **Frankl Irén.** Ugy szép írásodban, mint azok tartalmában örömet leltem. — **Wargha Akos.** Én is megfordultam már azon a szép messze tájon, ahol te most kedves rokoni körben fogod eltölteni az ünnepeket. — **Weinberger Ilonka.** Feltűnő előttem a te irásod. Szép betűket vetsz, de egyik-másik olyan, mint ha aggastyánnak remegő kezétől származna, vagy mint ha bal kézzel irtad volna. — **Mándy Tibor.** Bele kerülnek. — **Renesisovszky Margit.** Kedves tudomásul veszem meleg soraidat és viszonzom. — **Fürst Sárika és Magda.** Ezek is megjelennek. — **Erdődy László.** A kockákba írott betűk alig olvashatók. Van tér elég a papiroson. A Leona művecskéjét besoroztam. Javulásod hírért örömmel vettem. — **Gáspár Antal.** Tehetségéről meggyőződtem, mint erről annak idején tudósítottam is. Czelra leginkább az vezetne, ha valamelyik szerdának estéjén (6–7) ellátogatna a szerkesztőségbe. Az említett lapot nem ismerem. — **V. László.** Roboz bácsi köszöni kedves leveledet. Soraidból különben azonnal rád ismert és tudja ki vagy. De minek is az a bujósdi? És ha már kedved telik benne, máskor ügyesebben csinál! Ami pedig másik kérésedet illeti, az a közmondás így hangzik: sokszor visszafelé sül el a puska. Benedek bácsi szintén tudja ki vagy és jól mulatott leveleden. — *Több levélről a jövő számban.*

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

1904-ik évi első félévi folyamára.

(A „Kis Lap” 66-dik kötetére.)

HARMINCHÁROM esztendő lankadatlan és gondos munkásságának eredménye a »Kis Lap« hatvanöt kötete, melynek utolsója az esztendő alkotmányán lezárul.

Lezárul, hogy az új esztendő hajnalhasadásán meginduló 66-ik kötetrel folytassa nagy és nemes hivatását, folytassa áldásos munkáját, mellyel kis híveit úgy, miként az elmúlt harminchárom esztendő alatt ezentul is, sőt még fokozottabb mértékben vezesse, oktassa és gyönyörködtesse.

Az új félévben új munkatársak is sorakoznak a »Kis Lap« régi kipróbált gárdájába, de a legjobb írók színe-java ezentul is megmarad a »Kis Lap« munkatársai sorában. Így *Benedek Elek* a „Magyar Mese- és Monda-világ” jeles szerzője, az ifjuságnak szeretett írója, mint a »Kis Lap« főmunkatársa, ezentul csakis a »Kis Lap« számára írja bájos, színtiszta magyarságu ifjusági elbeszéléseit és meséit.

A »Kis Lap« új folyamának első számában kezdődik

Goda Géza

„János generális”

cimű hosszabb és rendkívül vonzó történeti elbeszélése, melynek sok érdekfeszítő jelenetét fogja megrajzolni a »Kis Lap« kitűnő rajzoló művésze *Mühlbeck Károly*.

Erős támasza marad a »Kis Lap«-nak *Gaál Mózes*, aki szintén hosszab elbeszélést ír a »Kis Lap« számára.

Sűrűn találkoznak majd a »Kis Lap« olvasói *Mendelényi Béla*, *Szigeti Ernő*, *Feleki Sándor*, *Petényi Pálma*, *Krécsy Béla* gyönyörű történeti és egyéb elbeszéléseivel, meséivel. *Polgár Géza* tanulságos és alkalmi leírásaival. Gyakran szólal meg a »Kis Lap« olvasóinak oly kedves »Mamá«-ja, továbbá *Dorina*, *Mártha*, *Etelka* és *Ida nének* is, valamint *Holló Sárka*, *Pásztor József*, *Szász Margit*, *Goda Géza*, *Jakab Ödön* és az írói nemzedéknek még sok más új és régi tagja,

hogy egyesült erővel minél változatosabbá tegyék a »Kis Lap« tartalmát.

A versírók közül *Roboz Andor*, mint a »Kis Lap« társ-szerkesztője, ezentul is gondoskodik arról, hogy a legjobb és legszebb versek kerüljenek a »Kis Lap«-ba. Lelkes versíró munkatársai a »Kis Lap«-nak *Jakab Ödön*, *Szirtes Artur*, *Andor diák*, *Fehér Jenő* stb. A régi kedvelt rovatokhoz (*Innen-Onnan*, *Apróságok a természet világából*, *Az iskolából*, *Tréfák*, *Adomák*, *Játékok*, *Találás versek*, *A Kis ezermester*, *Forgó bácsi postája*, stb.) a most kezdődő évfolyamban újak fognak járulni.

A »Kis Lap« kitűnő rajzoló művészei ezentul is művészi rajzokat készítenek a kis olvasók számára, aminek kettős célja is van. Gyönyörködtet, és fejleszti a fogékony gyermek-lélekben szunnyadozó művészi érzéket.

Január hónap első felében fogom kihirdetni annak a

Pályázatnak

az eredményét, amelyet a múlt félévben hirdettem és amelyre igen sok szép és figyelemre méltó pályamunka érkezett be.

Hasonló szórakoztató és gondolkozásra készítő föladványok és új pályázatok kitűzésével ezentul is serkenteni fogja a »Kis Lap« olvasóit a munka-szeretetre, aminek a jutalma ott lesz a pályázat útján nyert becses ajándék-könyvben.

Régi hívek, új hívek: sorakozzatok tehát mentül számosabban a »Kis Lap« zászlaja alá, ahol tárt karokkal és szeretettel fogad benneteket

Forgó bácsi.

*

Kérjük a »Kis Lap« t. előfizetőit, szíveskedjenek megrendeléseket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fönn ne akadjon.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyed évre ... .. 2 korona.

Fél évre ... .. 4 „

Egész évre ... .. 8 „

Az előfizetések, legcélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A »KIS LAP« kiadó-hivatala.

Társ-szerkesztő ROBOZ ANDOR.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r.-társulat Budapesten.